

Naš broj: N-01306

Vrhovni sud Republike Hrvatske

putem

Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu

Pod posl. brojem: **St-453/2023**

Podnositelj: **Nedžad Lišinović**, I. Kozari put VII. odvojak 22, Zagreb, OIB: 42356884916, zastupano po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o., Trg žrtava fašizma 6/III, Zagreb, OIB: 53218416401

Stečajni dužnik: **OMS – Upravljanje d.o.o u stečaju**, Radnička cesta 80, 10000 Zagreb, OIB: 42356884916

Radi: **otvaranja stečajnog postupka**

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-4022/2023 od 5. prosinca 2023.

I Rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu, posl.br. St-453/2023 od 6. studenog 2023. (dalje u tekstu: prvostupanjsko rješenje) otvoren je stečajni postupak nad Stečajnim dužnikom, za stečajnog upravitelja imenovan je Predrag Filajdić iz Slavonskog Broda, pozvani su vjerovnici da prijave vlastite tražbine u roku od 60 dana od otvaranja stečajnog postupka odnosno izlučni i razlučni vjerovnici da obavijeste sud o svojim pravima te je zakazano ispitno i izvještajno ročište.

Prvostupanjsko rješenje doneseno je pozivom na odredbu članka 5. stavka 2. i članka 6. Stečajnog zakona (NN br. 71/2015, 104/2017, 36/2022, dalje: „SZ“) s obrazloženjem da je prvostupanjski sud nakon provedenog prethodnog postupka na temelju dokumentacije u spisu i izvješća privremenog stečajnog upravitelja te očitovanja zastupnika dužnika i člana društva dužnika, utvrdio da postoji stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje.

II Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl.br. PŽ-4022/2023 od 5. prosinca 2023. godine (dalje u tekstu: drugostupanjsko rješenje) odbijena je kao neosnovana žalba osobe ovlaštene za zastupanje dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka Nedžada Lišinovića te je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu, posl.br. St-453/2023-21 od 6. studenog 2023.

III Sukladno odredbi čl. 388. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, dalje u tekstu: ZPP) Podnositelj, u zakonskom roku od 30 dana od dostave drugostupanjskog rješenja, podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv drugostupanjskog rješenja.

Pozivajući se na članak 385.a ZPP-a Podnositelj u konkretnom slučaju podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv drugostupanjskog rješenja kojim se potvrđuje prvostupanjsko rješenje radi odluke o pravnom pitanju kojeg su nižestupanjski sudovi u predmetnom sporu razmatrali, a koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i za razvoj prava u sudskoj praksi, osobito

- budući je riječ o pravnom pitanju o kojem nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske (članak 385.a stavak 1. toč. 1. ZPP-a).

Jednako tako, podnositelj će prijedlogom za dopuštenje revizije učiniti vjerojatnim da mu je zbog osobito teških povreda odredaba postupka te pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, a koje povrede je podnositelj već isticao u nižestupanjskom postupku (članak 385.a stavak 2. ZPP-a).

IV U odnosu na utvrđenje o postojanju stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje

Odbijajući žalbu osobe ovlaštene za zastupanje dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka Nedžada Lišinovića kao neosnovanu i potvrđujući prvostupanjsko rješenje, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske utvrdio je

da:

„Iz izvješća privremenog stečajnog upravitelja Predraga Filajdića, priloga izvješćima te iz očitovanja stečajnog upravitelja proizlazi da je na strani stečajnog dužnika ostvaren stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje, da je dužnik blokiran više od 406 dana, ali da se ne može sa sigurnošću utvrditi i nastup stečajnog razloga prezaduženosti.. (..)

Da su novčana sredstva blokirana privremenom mjerom zbog kaznenog postupka koji je trenutno u tijeku, a vodi se pri Uredu za suzbijanje korupcije i kriminaliteta pod poslovnim brojem KIS-US-253/2022 i to na temelju rješenja od 28. kolovoza 2022. te da je stečajni dužnik VI. okrivljena osoba. Iz rješenja o ovrši pljenidbom i prijenosom novčanih sredstava ovršenika koje ima na računu kod banke – temeljem ovršne isprave Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Ureda za velike porezne obveznike, Zagreb, Klasa UP/I-415/02/2023-001/0029 Ur. br. 513-007-23-08/2023-01 od 15. svibnja 2023. proizlazi da stečajni dužnik na temelju ovršnih isprava, s osnove dodatnog poreza na dobit duguje ukupan iznos od 37.753.862,92 EUR / 284.456.498,17 kn te da je Financijskoj agenciji tim rješenjem naložena ovrha na novčanim sredstvima dužnika na način da se provede pljenidba i odmah izda nalog za prijenos novčanih sredstava u korist Ministarstva financija kao ovrhovoditelja.

(..) da je ostvaren stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje propisan odredbom čl. 5. st. 2. i čl. 6. SZ-a s obzirom na to da stečajni dužnik na dan odlučivanja o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka, 6. studenog 2023. u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje FINA-e ima neizvršene osnove za plaćanje u iznosu od 64.834.126,31 EUR / 488.492.724,68 kn u razdoblju duljem od 400 dana, da je vlasnik imovine veće vrijednosti koju čine motorna vozila – transportna

imovina, novčana sredstva na deviznim računima u inozemnim bankama, tražbine po osnovi zajma, tražbine od kupaca i potraživanja za dane predujmove i da je ta imovina dostatna za namirenje troškova stečajnog postupka, pa je donio pobijano rješenje na temelju odredbe čl. 129., čl. 130. i čl. 131. SZ-a.“

te da se:

„Sukladno odredbi čl. 5. SZ-a stečajni postupak može se otvoriti ako sud utvrdi postojanje stečajnog razloga, nesposobnost za plaćanje i prezaduženost. Odredbom čl. 6. st. 1. SZ-a propisano je da nesposobnost za plaćanje postoji ako dužnik ne može trajnije ispunjavati svoje dospelje obveze, a odredbom čl. 6. st. 2. SZ-a da će se smatrati da je dužnik nesposoban za plaćanje ako u Očevidniku redosljeda osnova za plaćanje koji vodi Financijska agencija ima jednu ili više evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje u razdoblju dužem od 60 dana koje je trebalo, na temelju valjanih osnova za plaćanje, bez daljnjeg pristanka dužnika naplatiti s bilo kojeg od njegovih računa.“

te zaključuje:

„Pravilno je, dakle, prvostupanjski sud utvrdio postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, koji proizlazi iz dostavljenih podataka o blokadi dužnikova računa, što ne spori niti žalitelj. Jednako pravilno je prvostupanjski sud na temelju odredaba čl. 128. i čl. 129. SZ-a donio i pobijano rješenje o otvaranju stečajnog postupka s obzirom na to da dužnik ima imovinu koja je dovoljna za pokriće troškova stečajnog postupka što dužnik također ne spori.

Stoga žalbeni navodi nisu doveli u osnovanu sumnju pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja.“

Podnositelj u nastavku određeno naznačuje pravna pitanja iz članka 385.a stavka 1. toč.1. ZPP-a, kao i temeljno ljudsko pravo iz članka 385.a stavka 2. ZPP-a za koje smatra da mu je u postupku povrijeđeno.

Jednako tako, Podnositelj će učiniti vjerojatnim da mu je zbog osobito teških povreda odredaba postupka i pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda zbog čega smatra da mu Vrhovni sud Republike Hrvatske treba dopustiti reviziju u smislu članka 385.a stavaka 1. toč. 1. ZPP-a i članka 385.a stavka 2. ZPP-a uz određeno pozivanje na relevantne propise i dijelove sudskih odluka.

a) Pravna pitanja zbog kojeg Podnositelj predlaže dopuštenje podnošenja revizije jesu:

Predstavljaju li privremeno blokirana sredstva u kaznenom postupku određenjem zabrane raspolaganja novčanih sredstva na bankovnim računima, zabrane primitka ispunjenja novčanih obveza trećih osoba u korist Stečajnoga dužnika te privremene mjere osiguranja oduzimanja imovinske koristi zabranom odnosno uskraćivanjem isplate i raspolaganja novčanim sredstvima na bankovnim računima Stečajnog dužnika, a koja sredstva se nalaze na prijelaznom kontu Državnog proračuna RH, stečajni razlog iz članka 5. stavka 2. i članka 6. Stečajnog zakona (NN br. 71/2015, 104/2017, 36/2022) u vidu valjane osnove za otvaranje stečajnog postupka?

Treba li smatrati da, rješenja o određivanju privremenih mjera osiguranja oduzimanja imovinske koristi u kaznenom postupku, a temeljem kojih su sredstva Stečajnog dužnika prenesena na prijelazni konto Državnog proračuna RH i njegovo poslovanje blokirano u

razdoblju duljem od 400 dana, imaju učinak jednak kao javne isprave u smislu odredbe članka 6. stavka 3. Stečajnog zakona (NN br. 71/2015, 104/2017, 36/2022, dalje: „SZ“) kao protudokaz oborive predmnijeve iz članka 6. stavka 2. Stečajnog zakona (NN br. 71/2015, 104/2017, 36/2022), iako strictu sensu nisu javne isprave?

b) Temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske (Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010, 5/2014, dalje u tekstu: Ustav RH) i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine - Međunarodni ugovori br. 18/97., 6/99. - proć. tekst, 8/99 - ispr., 14/02., 1/06. i 13/17., dalje u tekstu: Konvencija) za koje podnositelj smatra da mu je u postupku povrijeđeno, a zbog kojeg predlaže dopuštenje podnošenja revizije jest:

- **pravo na pravićno suđenje zajamćeno ćlankom 29. stavak 1. Ustava RH:**

Ćlanak 29. Ustava Republike Hrvatske
(Pravo na pravićno suđenje)

„Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravićno i u razumnom roku odlući o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kaŕnjivog djela.“

- **pravo na pravićno suđenje zajamćeno ćlankom 6. Konvencije:**

Ćlanak 6. Konvencije
(Pravo na pravićno suđenje)

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ili u slućaju podizanja optuŕnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravićno, javno i u razumnom roku ispita njegov slućaj (...)“

V. Prvenstveno, podnositelj smatra da su niŕestupanjski sudovi ućinjenim povredama postupka i pogrešnom primjenom materijalnog prava neutemeljeno zakljućili da se na strani Stećajnog duŕnika ostvario stećajni razlog nesposobnosti za plaćanje u smislu odredaba ćl. 5. i ćl. 6. st. 1. i st. 2. SZ.

Naime iz spisa predmeta je razvidno da je razlog nesposobnosti za plaćanje dospjelih obveza Stećajnog duŕnika, u konkretnom slućaju, stvoren umjetnim putem i to donošenjem privremenih mjera blokade u kaznenom postupku koji se trenutno vodi protiv Stećajnog duŕnika, kao VI. okrivljene osobe, pri Uredu za suzbijanje korupcije i kriminaliteta pod poslovnim brojem KIS-US-253/2022.

Time su privremenim mjerama Stećajnom duŕniku privremeno blokirana sredstva određenjem zabrane raspolaganja novćanim sredstvima na bankovnim raćunima, zabrane primitka ispunjenja novćanih obveza trećih osoba u korist Stećajnoga duŕnika te određenjem privremene mjere osiguranja oduzimanja imovinske koristi zabranom odnosno uskraćivanjem isplate i raspolaganja novćanim sredstvima na bankovnim raćunima društva u ukupnom iznosu od 43.833.657,62 EUR, a koja sredstva Stećajnog duŕnika se nalaze na prijelaznom kontu Drŕavnog proraćuna RH.

Iz navedenog je razvidno da stećajni razlog nesposobnosti plaćanja dospjelih obveza Stećajnog duŕnika nije posljedica lošeg poslovanja Stećajnog duŕnika koje je trajnijeg karaktera i koje bi, da postoji, rezultiralo ostvarenjem stećajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, već je iskljućivo

privremenog karaktera te u svemu ovisno o daljnjim radnjama i mjerama nadležnih tijela koja vode kazneni postupak, a koja privremena nesposobnost može otpasti u bilo kojem trenutku.

Iz navedenog, evidentno je da u konkretnom slučaju ne može biti govora o nesposobnosti za plaćanje dužnika zbog toga što isti ne može trajnije ispunjavati svoje dospjele novčane obveze u smislu odredbe čl. 6. st. 1. SZ, a što konstituira jedan od stečajnih razloga, već se radi o situaciji u kojoj je Stečajnom dužniku od strane države uskraćeno odnosno zabranjeno ispunjavati dospjele obveze prema vlastitim vjerovnicima zbog određenih privremenih mjera u kaznenom postupku KIS-US-253/2022.

Upravo stoga, Podnositelj je mišljenja da se zbog specifičnosti predmetne situacije, ovdje ne radi o nesposobnosti za plaćanje na način kako je to definirano odredbama SZ-a, što bi konstituiralo stečajni razlog, već se ovdje radi o zabrani raspolaganja novčanim sredstvima na strani Stečajnog dužnika koje je određeno privremenim mjerama u kaznenom postupku, a zbog čega isti niti ne smije (nije da objektivno ne može) podmiriti dospjele obveze prema vlastitim vjerovnicima, a u odsutnosti kojih mjera nesposobnost za plaćanje na strani Stečajnog dužnika ne bi niti nastala.

VI. Ovdje Podnositelj ukazuje na relevantne odredbe SZ-a.

Odredbom čl. 5. st. 1. SZ propisano je da se stečajni postupak može otvoriti „*ako sud utvrdi postojanje stečajnog razloga*“, dok je st. 2. istog članka određeno da su stečajni razlozi nesposobnost za plaćanje i prezaduženost.

Odredbom čl. 6. st. 2. SZ-a određeno je da će se „*smatrati da je dužnik nesposoban za plaćanje: - ako u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje koji vodi Financijska agencija ima jednu ili više evidentiranih neizvršenih osnova za plaćanje u razdoblju dužem od 60 dana koje je trebalo, na temelju valjanih osnova za plaćanje, bez daljnjeg pristanka dužnika naplatiti s bilo kojeg od njegovih računa - ako nije isplatio tri uzastopne plaće koje radniku pripadaju prema ugovoru o radu, pravilniku o radu, kolektivnom ugovoru ili posebnom propisu odnosno prema drugom aktu kojim se uređuju obveze poslodavca prema radniku*“.

Odredba čl. 5. st. 1. SZ određuje da je sud dužan **utvrditi** postojanje stečajnog razloga da bi se stečajni postupak mogao otvoriti.

Ovdje Podnositelj ističe kako čl. 5. st. 1. SZ određuje da se relevantne činjenice u prethodnom postupku, a radi utvrđivanja je li ostvaren stečajni razlog, moraju utvrditi odnosno dokazati na razini izvjesnosti, a nikako ne vjerojatnosti, koju razinu utvrđivanja nižestupanjski sudovi nisu primijenili.

Da bi stečajni sud mogao donijeti pravilnu i na zakonu utemeljenu meritornu odluku, ocjenu o (ne)postojanju stečajnog razloga sud mora utvrditi na razini izvjesnosti.

S obzirom da u predmetnom slučaju nije izvjesno da će Stečajni dužnik biti trajno nesposoban za plaćanje, a zbog određenih mu privremenih mjera u kaznenom postupku i prijenosa sredstava na prijelazni konto Državnog proračuna RH, i time umjetno stvorenom nesposobnošću za plaćanje, konkretno, Podnositelj smatra da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo jer činjenice u prethodnom postupku, prilikom donošenja odluke o otvaranju stečajnog postupka, nisu utvrdili na razini izvjesnosti, koja se razina utvrđenosti/dokazanosti u prethodnom postupku traži zakonom.

Nadalje, odredba čl. 6. st. 2. SZ-a predstavlja oborivu predmnijevu, koja se može oboriti protudokazom iz čl. 6. st. 3. SZ, koji omogućuje dužniku da tijekom trajanja prethodnog postupka namiri sve tražbine koje je na temelju valjanih osnova za plaćanje trebalo naplatiti sa svih njegovih računa, čime Stečajni dužnik dokazuje svoju sposobnost za plaćanje dospjelih obveza.

Međutim navedeno u predmetnom slučaju Stečajni dužnik, a usprkos nepobitnom postojanju dostatnih sredstava, ne može učiniti, a što dodatno govori u prilog tome kako na strani Stečajnog dužnika nije mogao biti valjano utvrđen razlog za otvaranje stečaja zbog nesposobnosti za plaćanje.

Upravo stoga, Podnositelj smatra kako bi se širim sagledavanjem pravne problematike konkretnog slučaja na činjenični supstrat trebalo primijeniti stajalište da se rješenja o određivanju privremenih mjera u kaznenom postupku (kojima su blokirana sredstva Stečajnog dužnika), iako *stricto sensu* u smislu odredbe čl. 6. st. 3. SZ nisu javne isprave, trebalo smatrati odnosno trebalo bi se smatrati da imaju učinak javnih isprava koje predstavljaju protudokaz oborive presumpcije iz čl. 6. st. 2. SZ.

Podnositelj je navedenog stava iz razloga specifičnosti konkretnog slučaja.

Podnositelj smatra da u prilog pravilnosti i zakonitosti navedenog pravnog pristupa, dodatno govori u prilog činjenica što su sredstva Stečajnog dužnika upravo blokirana temeljem rješenja o privremenim mjerama koja su predstavljala osnovu za prijenos sredstava Stečajnog dužnika na prijelazni konto Državnog proračuna RH, a slijedom čega bi se, uzimajući u obzir sve specifičnosti konkretnog slučaja, trebalo smatrati da ista imaju isti učinak jednak kao i javne isprave, u smislu odredbe čl. 6. st. 3. SZ-a, te predstavljaju protudokaz oborive predmnijeve iz čl. 6. st. 2. SZ, odnosno dokaz da Stečajni dužnik može namiriti sve tražbine koje je na temelju valjanih osnova za plaćanje trebalo naplatiti sa svih njegovih računa.

Stoga su, prema mišljenju Podnositelja, nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbu čl. 5. st. 2. i čl. 6. st. 1. i st. 2. SZ-a, utvrdivši postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje na strani Stečajnog dužnika.

Podnositelj smatra da se u postupanju nižestupanjskih sudova te primjeni materijalnog prava očituju povrede učinjene na štetu Stečajnog dužnika zbog mehaničke primjene prava i pretjeranog formalizma u odlučivanju, a čime nižestupanjski sudovi krše ustavna prava Stečajnog dužnika.

Nížestupanjski sudovi prilikom ocjene o (ne)postojanju stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje Stečajnog dužnika nisu primijenili teleološki već gramatički pristup ka razumijevanju smisla i dosega odredaba čl. 5. st. 2. i čl. 6. st. 1. i 2. SZ i na taj način bez uzimanja u obzir svih relevantnih okolnosti predmetnog slučaja, bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline te bez kritičkog preispitivanja relevantnih činjenica ne dovodeći ih u vezu s dokumentacijom koja prileži spisu, a povrh toga i dodatno oglašivanjem na prijedloge Stečajnog dužnika da se pribavi dokumentacija iz kaznenog postupka (koju Stečajni dužnik u postupku nije mogao dostavljati zbog nejavnosti istrage), nižestupanjski sudovi donijeli odluku paušalnim pozivom na odredbe čl. 5. st. 2. i čl. 6. st. 1. i 2. SZ-a prilikom ocjene o (ne)postojanju stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje na strani Stečajnog dužnika.

Kao što je i tijekom čitavog postupka pred nižestupanjskim sudovima Podnositelj isticao, a što je ovdje bitno naglasiti, privremene mjere donesene u kaznenom postupku su efektivno blokirale cjelokupno poslovanje Stečajnog dužnika od dana njihova donošenja, i to počev od 29. kolovoza

2022. pa nadalje, o čemu svjedoči i stanje Očevidnika neizvršenih osnova za plaćanje FINE, koji je također dio stečajnog spisa, a iz kojeg je vidljivo kako su sve tamo navedene osnove za plaćanje datirane i zavedene u periodu nakon donošenja rješenja o privremenim mjerama u kaznenom postupku.

Dakle, prije perioda 29. kolovoza 2022. Stečajni dužnik nije imao nikakvih problema u urednom ispunjenju vlastitih dospjelih novčanih obveza prema vjerovnicima, već mu je nemogućnost ispunjenja tražbina vjerovnika nametnuta od države.

Povrh toga, u postupku su nižestupanjski sudovi dodatno pogrešno utvrdili da je Stečajni dužnik na dan odlučivanja o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka, 6. studenog 2023. u Očevidniku redoslijeda osnova za plaćanje FINA-e imao neizvršene osnove za plaćanje u iznosu od 64.834.126,31 EUR / 488.492.724,68 kn u razdoblju duljem od 400 dana, a sve to budući da se iz svih razloga iznesenih tijekom postupka pred nižestupanjskim sudovima taj iznos imao umanjiti.

Iz opisanog pravnog pristupa nižestupanjskih sudova razvidna je selektivna primjena materijalnog prava na činjenice konkretnog slučaja, kao i zanemarivanje teleološkog pristupa u primjeni materijalnog prava na jedinstvenu pravnu problematiku konkretnog slučaja, a kakvo je postupanje rezultiralo arbitrarnim odnosno proizvoljnim utvrđivanjem činjenica u prethodnom postupku kakvim postupanjem je povrijeđeno pravo Podnositelja na pravično suđenje. Ujedno, takvim postupanjem u postupku su povrijeđena i legitimna očekivanjima Stečajnog dužnika u slučaju kada se Stečajni zakon na njega neposredno primjenjuje.

Da su nižestupanjski sudovi odlučili pribaviti i relevantnu dokumentaciju po prijedlogu Podnositelja, tada bi zasigurno utvrdili da su privremenim mjerama blokirana sredstva Stečajnog dužnika i više nego dovoljna za podmirenje svih njegovih novčanih obveza prema vjerovnicima. Dodatno, utvrdili bi i da bi se u slučaju prestanka važenja privremenih mjera, to jest oslobađanjem blokiranih sredstava Stečajnog dužnika uz odobrenje nadležnih istražnih tijela (a za što je Stečajni dužnik prethodno podnio odgovarajuće zahtjeve) u cijelosti namirile sve dospjele obveze vjerovnika odnosno nestali bilo kakvi stečajni razlozi na strani Stečajnog dužnika, koji su posljedica nametnutih ograničenja.

Radi navedenog, Podnositelj ostaje pri iznesenom stavu kako bi se potpunom likvidacijom poslovanja Stečajnog dužnika u ovoj situaciji, i to provedbom i zaključenjem stečaja te brisanjem Stečajnog dužnika kao pravnog subjekta iz sudskog registra, učinila nesaglediva šteta Stečajnom dužniku te članovima toga društva.

Podnositelj je stoga stava da je u najmanju ruku potrebno preinačiti drugostupanjsku odluku a podredno ukinuti obje nižestupanjske odluke te odrediti prekid prethodnog postupka pred prvostupanjskim sudom, za svo vrijeme dok su na snazi privremene mjere iz kaznenog postupka u predmetu Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta poslovni broj Kis-US-53/2022, a koje efektivno sprječavaju poslovanje Stečajnog dužnika i guraju ga u stečaj.

Podnositelj smatra da je odlučivanje o pokretanju stečajnog postupka u ovome postupku preuranjeno, a potencijalno i nesagledivo štetno za dužnika, i to sve iz razloga što se u predmetnom slučaju ne radi o ispunjenju stečajnih razloga iz članka 5. stavka 2. te članka 6. stavka 1. SZ-a, kako to nižestupanjski sudovi pogrešno drže, već isključivo o činjenici da je poslovanje Stečajnog dužnika trenutno onemogućeno zbog trajanja kaznenog postupka u kojem su mu određene privremene mjere, koje onemogućuju dužnika da usprkos dostatnim

sredstvima, ispuni vlastite obveze prema vjerovnicima, među kojima je najveći vjerovnik Republika Hrvatska.

Stoga, smatra se, da bi zaista bio presedan da se određeno trgovačko društvo, a što se ovdje već upravo događa zbog mehaničke primjene prava i pretjeranog formalizma u odlučivanju pošalje u stečaj zbog toga što sama država blokira njegova sredstva, i to upravo za namirenje potraživanja koja se duguju državi, što je apsurd i kao takvo nema pravnu podlogu u niti jednom pozitivnom propisu koji važi na području Republike Hrvatske.

Podnositelj podsjeća da je i u samoj ustavnosudskoj praksi prihvaćen stav kako sve odluke sudova moraju počivati na argumentu zdravog razuma, odnosno svako tumačenje mjerodavnog prava mora imati uporište u zdravom razumu i pravnoj logici, jer bi u suprotnom rezultiralo apsurdnim učincima na ostvarivanje i zaštitu pojedinačnih prava adresata pravnih normi, a kakav apsurd se u predmetnom slučaju upravo događa.

Opisanim postupanjem nižestupanjski sudovi su postupili proizvoljno i povrijedili podnositeljevo pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavak 1. Ustava RH i člankom 6. Konvencije.

VII. Iz izloženih razloga u ovomu prijedlogu, Podnositelj je učinio vjerojatnim da mu je u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku zbog osobito teških povreda odredaba postupka i pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske (pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavak 1. Ustava RH) i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 6. Konvencije) i **to osobito u aspektu donošenja odluke kojom se zaštita ustavnih prava Podnositelja zasniva na razlozima koji počivaju na argumentu „zdravog razuma“ (common sense argument) i pravnoj logici**, a na koje povrede se Podnositelj pozivao u nižestupanjskom postupku.

Ujedno iz navedenog se, a budući da se radi o jedinstvenoj pravnoj problematici u kojoj država blokira trgovačko društvo određenjem mu privremenih mjera u kaznenom postupku nad kojim potom otvara stečajni postupak gurajući ga u stečaj zbog privremene blokade koje mu je nametnula, a koju nalazi kao osnovu za „utvrđenje“ ostvarenja stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje, istovremeno s druge strane sama država najveći vjerovnik trgovačkog društva zbog čijeg se namirenja tražbina otvara stečaj nad tim istim trgovačkim društvom, očituje svaka odsutnost pravne logike i zdravog razuma prilikom primjene materijalnog prava na činjenice konkretnog slučaja. Iz navedenog je razvidno da, uz činjenicu da je Stečajnom dužniku povrijeđeno temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske (pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavak 1. Ustava RH) i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 6. Konvencije) radi i o pravnom pitanju o kojem **nema** prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske (članak 385.a stavak 1. toč. 1. ZPP-a). Stoga, Podnositelj smatra da su postavljena pravna pitanja važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni kao i za razvoj prava u sudskoj praksi.

Podnositelj ovdje u vezi s navedenim, iako se u citiranoj odluci ne radi o činjenično istovjetnoj pravnoj stvari, ističe da se citiranom odlukom pojašnjavaju pravila postupanja sudova pri utvrđivanju relevantnih činjenica u postupku, a koja sudovi moraju primijeniti da bi se izbjegla arbitrarnost u postupanju te se citira stav Ustavnog suda Republike Hrvatske izražen u odluci **broj: U-III-2791/2016 od dana 1. veljače 2018. godine:**

„Ustavni sud podsjeća da je nedostatak relevantnih i dostatnih razloga za ocjene kakve su osporenim odlukama dane prvi i najvažniji znak koji upućuje na arbitrarno odlučivanje.

U konkretnom slučaju, kako se po ocjeni Ustavnog suda može zaključiti iz obrazloženja osporenih odluka, jedini razlog na kojem Agencija i Visoki upravni sud temelje "dokazanost" postojanja zabranjenog kartelskog sporazuma (dogovora sudionika sastanka o minimalnoj cijeni zaštitarskih usluga) jedan je novinski članak objavljen na internetskoj stranici "Novog lista". (On je pak preuzet iz priopćenja koje je samoinicijativno sastavila i objavila "treća osoba" ta osoba je taj sastanak predložila i organizirala, međutim ona se /osnivač društva "Tectus"/ ne bavi neposredno pružanjem zaštitarskih usluga, već izdaje časopis "Zaštita".).

Pri tome ni Agencija ni Visoki upravni sud nisu uzeli u obzir i razmotrili prigovore koje je isticao podnositelj (a i svi ostali sudionici sastanka) da nisu imali razloga osporavati njegov sadržaj, budući da u njemu nije bilo ništa netočno navedeno, uključujući i podatak o minimalnom trošku sata rada zaštitara.

S druge strane, Agencija u obrazloženju rješenja ništa ne navodi zbog čega smatra da su "minimalni trošak sata rada zaštitara" i "minimalna cijena zaštitarskih usluga" identični (tehnički) termini i da između njih u suštini nema razlike te zašto su stoga posljedično neosnovani prigovori podnositelja i ostalih sudionika sastanka u njihovoj različitosti, tj. da pojam minimalna cijena usluga, uz minimalni trošak sata rada zaštitara, obuhvaća i niz drugih komponenti (tehnička pomagala i sl.).

Konačno, Agencija nije obrazložila koji bi bio ratio sklapanja zabranjenog sporazuma između podnositelja i ostalih sudionika sastanka, kada svi oni kao poduzetnici moraju sudjelovati u postupku javne nabave, a u takvom postupku kao što je opće poznato, najpovoljnijim ponuditeljem smatra se (u pravilu) onaj koji ponudi najnižu cijenu. Stoga javna objava takvog sporazuma može ići samo na štetu podnositelja i ostalih sudionika sastanka, budući da oni nisu jedini pružatelji zaštitarskih usluga na tržištu, već se tom djelatnošću bave i druge pravne osobe. Proizlazi da bi takvo ponašanje podnositelja (i ostalih sudionika) bilo protivno argumentu "zdravog razuma" jer bi javnom objavom sastanka dali priliku drugim poduzetnicima da snize cijenu svojih usluga.

O tom prigovoru podnositelja koji se čini logičnim i životno uvjerljivim s aspekta poslovne politike, u obrazloženju osporenog rješenja Agencije također se ništa ne navodi.

Visoki upravni sud u obrazloženju osporene presude prihvatio je razloge Agencije kao dostatne te se također nije posebno očitovao na prigovore podnositelja. Stoga, iako je imao priliku, nije otklonio nedostatke u obrazloženju rješenja Agencije.

Iz svega navedenog proizlazi da razlozi zbog kojih je utvrđeno da su podnositelj i još šestorica poduzetnika sklopili zabranjeni sporazum čime su narušili tržišno natjecanje upućuju na to da su Agencija i Visoki upravni sud propustili razmotriti sve činjenične i pravne elemente koji su objektivno mjerodavni za donošenje odluke, odnosno da u svojim odlukama nisu obuhvatili sve aspekte razmatranog slučaja.

U svjetlu navedenih okolnosti, Ustavnom sudu ne preostaje drugo nego utvrditi da se navedeni pristup Agencije i Visokog upravnog suda ne može ocijeniti drukčije nego arbitrarnim. Stoga, Ustavni sud utvrđuje da je podnositelju povrijeđeno pravo na pravično suđenje propisano člankom 29. stavkom 1. Ustava.“

Paušalnim pozivanjem na odredbe čl. 5. st. 2. i čl. 6. Stečajnog zakona, a bez sagledavanja konkretne pravne problematike u njezinoj ukupnosti i svih specifičnosti slučaja te bez preispitivanja i otklanjanja prigovora Podnositelja u postupku, nedostaci očito nepravilnog i nezakonitog rješenja prvostupanjskog suda (kojim su pogrešno utvrđene činjenice i pogrešno je primijenjeno materijalno pravo te su počinjene i apsolutno bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a) nisu otklonjeni niti drugostupanjskim rješenjem kojim je odbijena žalba osobe ovlaštene za zastupanje dužnika po zakonu do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka Nedžada Lišinovića, a kojim je u cijelosti potvrđeno prvostupanjsko rješenje.

Slijedom navedenoga, Podnositelj ističe, a što u konačni i potvrđuje Ustavni sud Republike Hrvatske u prethodno citiranoj odluci, kako opisani propusti nižestupanjskih sudova u pravilnim utvrđivanju relevantnih činjenica i zakonitoj primjeni prava i ustavnog zajamčenog prava na obrazloženu odluku suda, imaju za posljedicu da provedeni postupak ne ispunjava zahtjeve pravičnog suđenja te su stoga Podnositelju nedvojbeno povrijeđena ljudska prava i temeljne slobode zajamčene Ustavom RH i Konvencijom, i to pravo na pravično suđenje zajamčeno članka 29. stavka 1. Ustava RH te odredbom članka 6. st.1. Konvencije.

VIII. Slijedom svega naprijed navedenoga, Podnositelj predlaže Vrhovnom sudu Republike Hrvatske usvojiti prijedlog za dopuštenje revizije te donijeti rješenje kojim se Podnositelju dopušta revizija u odnosu na određeno naznačena pravna pitanja te u odnosu na određeno naznačene povrede temeljnog ljudskog prava zajamčenog Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

U Zagrebu dana 19. veljače 2024. godine

Odvjetničko društvo
Šooš Maceljski, Mandić, Stanić
& partneri d.o.o.

Prilog:

- Rješenje Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u Slavonskom Brodu, poslovni broj St-453/2023 od dana 6. studenog 2023. godine;
- Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-4022/2023 od dana 5. prosinca 2023. godine;
- Žalba Podnositelja od dana 16. studenoga 2023. godine;
- Odluka USRH broj: U-III-2791/2016 od dana 1. veljače 2018. godine;

Podnositelj traži naknadu troškova:

- sastavljanje prijedloga za	
dopuštenje revizije (Tbr. 10.5. OT)	25.000,00 EUR
- PDV 25%:	6.250,00 EUR

UKUPNO: 31.250,00 EUR

M&S

ŠOOŠ MACELJSKI, MANDIĆ, STANIĆ & PARTNERI D.O.O.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO

ŠOŠI MACELJSKI, MANDIĆ, STANIĆ & PARTNERI D.O.O.
ODVJETNIČKO DRUŠTVO